

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 100/24
12.9.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Гордане Тошић, председника већа, Љиљане Милосављевић и Милице Аксентијевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији пуномоћник Зоран Пешић, адвокат из Ниша, ул. Тодора Милановића бр.23/8, против туженог Привредног друштва "SECURITAS SERVICES" д.о.о. Београд, са седиштем у Београду, Аутопут за Загреб бр.18, чији је пуномоћник Реља Здравковић, адвокат из Београда, Булевар краља Александра 43/1, ради поништаја решења о отказу и враћања на рад, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П1 617/21 од 13.9.2023. године, у седници већа одржаној дана 12.9.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1 617/21 од 13.9.2023. године и жалба тужиоца **ОДБИЈА**, као неоснована.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 617/21 од 13.9.2023. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење о отказу уговора о раду број 665/20 од 22.4.2020. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр.1178 од 1.8.2010. године са свим припадајућим анексима и анексима уговора о раду бр.2945/а/20 од 1.1.2020. године, као незаконито. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да га тужени врати на рад као и да му призна сва права из радног односа у складу са законом. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 210.600,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде, до исплате.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на жалбу тужиоца.

Испитујући правилност и законитост побијане пресуде, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба тужиоца неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити друге битне повреде одредаба парничног поступка, на које се указује у жалби.

Према чињеничном стању, утврђеном у поступку пред првостепеним судом, тужилац је био у радном односу код туженог почев од 1.8.2010. године, а Анексом број 2496/А/20 од 1.3.2017. године распоређен је на послове службеника II категорије, који опис послова обухвата и присуствовања на месту одређеном у складу са уговором о пружању услуга и да са тог места врши визуелно посматрање околине, које је могуће опазати са места на коме се налази, а са циљем да покуша да коришћењем својих овлашћења спречи угрожавање лица, имовине и пословања корисника услуга. Дана 3.2.2020. године тужилац је обављао послове на објекту ... када је од ...ББ затечен како спава на радном месту. Након што је обавештен о овом догађају тужени је покренуо дисциплински поступак против тужиоца и сачинио упозорење о отказу уговора о раду број 305/20 од 19.2.2020. године. Тужилац је упозорење примио 11.3.2020. године и на исто се изјаснио. Решењем број 665/20 од 22.4.2020. године тужиоцу је отказан уговор о раду због повреде радне обавезе, јер је несавесно, неблаговремено и немарно извршавао радне обавезе као и због непоштовања радне дисциплине прописано чланом 94. став 3. тачка 24. Правилника о раду туженог, јер је спавао у току радног времена. Туженом је достављена писмена белешка од стране корисника услуга са фотографијом тужиоца како спава, заведеним и потписаним од стране корисника услуга.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца неоснован. Испитујући да ли је решење законито у формалноправном смислу првостепени суд је закључио да је тужени у целости испоштовао законску процедуру приликом отказивања уговора о раду тужиоца, односно да је тужиоцу првобитно доставио упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду у коме је таксативно набројао разлоге и радње тужиоца за које сматра да представљају повреде радне обавезе, које упозорење је тужилац примио и на исто се изјаснио, а затим му је решење о отказу уговора о раду доставио и на тај начин у потпуности испоштовао процедуру прописану чланом 185. Закона о раду. Даље је првостепени суд закључио да је тужилац учинио непоштовање радне дисциплине која је прописана одредбом члана 94. став 3. тачка 24. Правилником о раду туженог као и повреде радне дужности која се огледа у несавесном и немарном извршавању радних обавеза утврђеном уговором о раду. Према одредби уговора о раду тужилац је био обавезан да присуствује месту рада, односно да се физички налази на месту утврђеном

за вршење услуга на позицији стационарног чувара и да врши визуелно осматрање околине које је могуће опазати са места на коме се налази, а са циљем да покуша да спречи угрожавање лица или имовине. Међутим, тужилац није извршавао своје радне обавезе јер је уместо да прати видео надзор, улазак и излазак из зграде, седећи за монитором, био заваљен у столици у углу стражарске кућице и спавао у току радног времена, чиме је угрозио имовину корисника услуга тужиоца ... .., па је самим тим тужилац извршио повреду радне обавезе, јер је несавесно и немарно извршавао радне обавезе утврђене уговором о раду. Имајући у виду наведено, првостепени суд је закључио да су наводи из решења о отказу уговора о раду тачни, те да је решење законито и у материјалноправном смислу, због чега је одлучио као у ставу првом изреке побијане пресуде. Такође, првостепени суд је одбио тужбени захтев за враћање на рад с обзиром да је исти акцесоран у односу на главни захтев и одлучио као у ставу другом изреке побијане пресуде.

На овако потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Одредбом члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/05...75/14), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе, и то ако несавесно или немарно извршава радне обавезе.

Одредбом члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину, и то: ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Одредбом члана 1. тачка 30. подтачка 24. Анекса бр. 2496/А/20 уговора о раду бр. 438-2-17 од 1.3.2017.године тужиоца прописано је да послодавац може да откаже овај уговор ако запослени не поштује радну дисциплину и то ако спава у току радног времена.

Одредбом члана 94. став 2. тачка 1. Правилника о раду туженог бр. 1010/14 од 11.8.2014.године предвиђени су разлози за отказ уговора о раду од стране послодавца запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако несавесно, неблаговремено или немарно извршава радне обавезе утврђене уговором о раду или налоге непосредног руководиоца или директора, као и ако запослени не поштује радну дисциплину сходно ставу 3. тачка 24, ако спава у току радног времена.

Код утврђене чињенице да је тужилац био запослен код туженог на радном месту службеника II категорије, те да је његов посао обухватао послове визуелног посматрања околине са циљем да покуша да коришћењем својих овлашћења спречи угрожавања лица, имовине и пословања корисника услуга, а да је тужилац дана 3.2.2020. године од стране ... .., ББ затечен како спава на радном месту, правилан је закључак изнет у побијаној пресуди да је тужилац на наведени начин извршио непоштовање радне дисциплине прописане уговором о раду јер је затечен да спава у току радног времена, као и повреду радне обавезе која се огледа у несавесном и

немарном извршавању радних обавеза утврђеним уговором о раду.

Неосновано се жалбом тужиоца указује да је отказ био одмазда за тужбе које је тужилац поднео против туженог на име исплате накнаде зараде за прековремени рад. Ово из разлога што тужилац током овог поступка није доказао ове тврдње, односно није пружио доказе на ове околности, а на основу изведених доказа овакав закључак се није могао извести.

Неосновано се жалбом тужиоца указује да се у оспореном решењу о отказу као ни у упозорењу не наводи које повреде радне обавезе у смислу несавесног рада је тужилац чинио. Ово из разлога што је током првостепеног поступка на основу исказа ББ-..., коме је суд поверовао, а који исказ се подудара са материјалним доказом у списима-фотографијом тужиоца снимљеног дана 3.2.2020.године на радном месту, несумњиво утврђено да је тужилац спорног дана спавао на радном месту на коме је био распоређен од стране послодавца, те сама чињеница да на позицији радника обезбеђења запослени спава недвосмислено указује да несавесно обавља своје послове који обухватају, између осталог визуелан надзор над објектом, на коме је распоређен у циљу спречавања настанка штете за лица и имовину. Наведене послове тужилац није могао савесно обављати јер је конкретном случају спавао на радном месту.

Неосновани су жалбени наводи о учињеној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, јер у пресуди су дати јасни и непротивречни разлози о свим битним чињеницама, о којима не постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи, о садржају изведених доказа и самих тих доказа, па пресуда нема недостатака због којих не може испитати.

Како се ни осталим наводима жалбе тужиоца не доводи у сумњу правилност и законитост првостепене пресуде, то је пресуда потврђена у ставу првом изреке.

Код изложеног, правилна је и негативна одлука о захтеву тужиоца за враћање на рад јер је одлука у том делу зависи од одлуке о захтеву за поништај оспореног решења о отказу.

Потврђено је и решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке побијане пресуде јер је донето правилном применом одредаба члана 153, и 154. Закона о парничном поступку, а жалба у овом делу не даје посебне разлоге.

Цењени су и остали наводи жалбе тужиоца али овај суд налази да нису од значаја за другачију одлуку јер се њима не доводи у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања и правилна примена материјалног права.

Тужилац који није успео у поступку по изјављеној жалби не припада накнада трошкова другостепеног поступка, као ни туженом јер одговор на жалбу није био нужан ни потребан издатак за вођење парнице, у смислу члана 154. став 1. Закона о парничном поступку.

Из изнетих разлога, Апелациони суд у Београду је применом одредбе члана 390. и 165. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”

бр.72/11...87..18/20), одлучио као у изреци.

Председник већа-судија
Гордана Тошић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић